

jeg, der tror at have en lille Smule Indsigt i, hvad man den Gang vilde have frem, havde den Overbevisning, at det vilde være et stort Feilgreb at gaa ind derpaa. Der var blandt Andet Tale om fysiologiske Forsøg, som man ønskede at komme ind paa. Det ærede Medlem, der var Medlem af Finantsudvalget, vil erindre, at jeg gjorde gjældende, at 14,000 Kr. vare slet Intet til den Slags Ting, de vilde koste over 100,000 Kr., og at det Bæsentlige var, at vilde man gjøre saadanne Ting, maatte man være sikker paa at have Personer, Folk, der staa paa et sikkert videnskabeligt Grundlag og tillige have praktisk Erfaring i den Slags Ting, og har man ikke Personerne, kan det ikke nytte at gaa til den Slags Forsøg, thi de afhænge af, at der er Personer, der kunne foretage dem. — Det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds var, tror jeg forholdsvis tilfreds med, at vi vare komne til et Medlemsantal. Han vilde dog nok have Antallet forøget, men beholde Summen. Det forekommer mig, at det One maa staa noget i Proportion til det Andet. Jeg er forresten villig til at gaa tilbage til, hvad jeg har foreslaaet i Lovforslaget, som det var forelagt; det er Landsstinget, der er Fader til Paragrafen, som den nu foreligger. Dernæst nævnte det ærede Medlem, at det egentlige Valg af de Mænd, der indstilles af Landboforeningerne, var overladt til Amtsraadene, og han havde i og for sig ikke saa meget imod Bestemmelsen, men fandt det rimeligere, at Landboforeningerne foretog de endelige Valg. Jeg tror, at det, der staa, er en rigtig Bestemmelse, thi naar man er enig om, at Landboforeningerne udpege Dommerne, og at Tallet ikke kan være saa stort, at der jo maa sigtes paa en eller anden Maade, lægger jeg afgjørende Vægt paa, hvorledes man kommer til denne Sigtning, og hvad jeg særlig har lagt Vægt paa i Landsstinget, er Kointantiteten, thi det er Noget af det Uheldigste, man kan gjøre, ganske særlig ved Distriktsdyrskuer, at man altfor hyppig skifter Dommere; det har sin Betydning, at de ikke veje for hyppig, ligesom at Distriktskommissionerne ikke skifte. Det ville alle de Herrer Landbrugere erkende med mig, og derfor siger jeg, at den Valgmaade, der er mest skiftet til saa vidt

muligt at bebare de samme Dommere, er den bedste, og skifter man altfor ofte, vil det have til Følge, at den, der er permanent Medlem af Kommissionen, Dyrskuekommissionæren, tager Hovedstemmen. Nu spurgte det ærede Medlem mig om en Fortolkning af Kommunalloven. Det vedkommer jo egentlig ikke Husdyrloven, men det, hvorom det gjælder, er Bestemmelsen om Amtsraadets Afstemningsmaade i Kommunallovens § 45. Maaste jeg maa oplæse Noget af det, der staa i denne Paragraf, thi da vil det ærede Medlem være i Stand til at svare sig selv. Der staa: „Naar der imellem Medlemmerne er forskellige Meninge om en Sag, afgjøres den ved Stemmeslæthed. Falder der ved en Afstemning lige mange Stemmer for og imod, er Forslaget forkastet“ — nu kommer det, hvorpaa det egentlig kommer an — „Naar ved Valg af enkelte af dets Medlemmer“ — altsaa af Amtsraadets Medlemmer — „til særlige Hverv Flere erholde lige mange Stemmer, gjør Lodtrækning Udslaget“. Der er altsaa en positiv Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde Lodtrækning skal gjøre Udslaget, nemlig i de Tilfælde, hvor Amtsraadet vælger blandt sine egne Medlemmer til særlige Hverv, men alle andre Tilfælde falde ind under det første Stykke, med andre Ord: i Tilfælde af lige Stemmer er der ingen Afgjørelse. Jeg tror ikke, at det er nogen fuldkommen Regel, og den er ofte generende. Det er mig fuldt bekendt, og jeg har selv været med dertil, at man ogsaa i saa Tilfælde lader Lodtrækning gjøre Udslaget, og det kan jo ske, forudsat at alle Medlemmer og Formanden ere enige derom; saa har man antaget, som man jo antager, saa mange Ting, at det kunde passere. Jeg tror, at i Tilfælde af Stemmelighed er der ingen Beslutning taget. Det er imidlertid et høist uheldigt Tilfælde, at Amtsraadet ingen Beslutning kan tage. Jeg antager, at det i sin Tid er redigeret saaledes, fordi man ikke vilde give Formanden den afgjørende Stemme, og derved er det kommet til at staa saaledes, at der ingen Afgjørelse kan komme. Jeg vil ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, men jeg har kun villet vise, at det staa saa klart udtrykt i Paragrafen, at det ærede Medlem godt selv kan afgjøre Spørgsmaalet. Det